

Forespørgeren (Bust): Jeg skal henholde mig til den høitærede Formands Ubvisning. Jeg havde høvt stor Interesse af at læse det op, men det findes i Folke-thingstidenden for 1883—84, Sp. 1935. Jeg mente rigtignok, at naar den høitærede Minister havde angrebet mig paa det Punkt, maatte jeg ogsaa have Lov til at forsvare mig, men jeg skal altsaa forlade dette; jeg vil selvfølgelig bøje mig for den høitærede Formand. — Dernæst sagde den høitærede Minister, at han var enig med mig om, at det var ikke nødvendigt at slaa. Det er jeg den høitærede Minister taknemlig for, og jeg vilde gjerne slaa fast lige overfor Forsamlingen, at den høitærede Minister, som er en gammel Officer, er enig i, at det behøves ikke i vor Hær at banke vore Sønner, naar de komme ind for at uddannes til Soldater. Det vil jeg være glad ved at faae slaaet fast, at det er den høitærede Minister enig med mig i. Men saa kom den høitærede Minister til Slutningen til at udtale sig meget vidtløftig om et Spionssystem, og det lod til i Slutningen af hans Udtalelse, at han navnlig vilde adressere det til mig. Hvad skal det sige? Jeg for mit personlige Vedkommende kender intet Spionssystem til, ikke i fjerneste Maade, og jeg vil gjerne opfordre den høitærede Minister til enten fuldtud at forklare, om han har Noget i denne Sag og paa dette Omraade i nogen Maade at lægge mig personlig til Last, thi da vil jeg sætte Pris paa, at han vil sige det rent ud — lad os faae Kortene paa Bordet; jeg er ikke bange for, at de komme paa Bordet — eller at han vil fri mig for den Skygge, der efter min Mening faldt paa mig, naar han henviste dette Spionssystem til mig personlig. Jeg veed mig fuldstændig fri. Men naar den høitærede Minister har ment, at han navnlig vilde henbende det til mig, efter at han havde givet en lang Udvisning af dette Spionssystem, haaber jeg, at han vil hde mig den Retfærdighed, enten at sige det rent ud eller ogsaa erklære, at det har ikke Noget med mig personlig at gjøre. Ellers tror jeg ikke, at han behandler mig personlig, som jeg kan forlange, at Ministeren skal behandle et Medlem. Og hvad det angaar med min Ungdom, da er jeg 40 Aar, og jeg har da Lov til at snakke med. Jeg kan ikke gjøre ved, at jeg ikke har været med i Krigen i 1848, 1849 og 1850. Da jeg var bleven 22 Aar, blev jeg tagen til Soldat og har gjort fra den Tid alle de Monstringer, jeg skulde, saa kan den høitærede Minister ikke forlange Mere af mig, og jeg kan derfor ikke forstaa, hvad den høitærede Minister mente med, at jeg var saa

ung, at jeg ikke var med i 1849. Det kan jeg ikke gjøre ved, paa ingen Maade. — Jeg skal slutte mine Bemærkninger med foreløbig at takke den høitærede Minister for, at han i Realiteten er enig med mig i, at slige Myn-dighedsmisbrug skulle undersøges og straffes, og opfordre ham til at forklare sig overfor den Skygge, han efter min Opfatelse, og som jeg tror, Tidenden vil vise, har kastet over paa min Person ved at sætte mig i Forbindelse med dette Spionssystem.

Krigsministeren (Barnson): I Anledning af den sidste Udtalelse af det ærede Medlem kan jeg fatte mig ganske kort. Det ærede Medlem nævnte min Udtalelse om hans Ungdom. Det er ganske vist, at det ikke er det ærede Medlems Feil, men det ærede Medlem har ganske misforstaaet mig. Jeg gjorde kun denne Bemærkning, fordi jeg kom til at tale om Soldaterforhold paa en Tid, som han ikke kjendte og ikke kunde kjende; thi hvis han kjendte dem, vilde han maasse dømme Rutiden lidt anderledes. Jeg hører ikke til dem, der mene, at Folk skal have en vis Alder for at kunne faae Noget. Jeg veed godt, at en 40 aarig Mand har Myn-dighed nok til at tale med om Tingene, naar han ellers forstaaer sig paa dem. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde henvist ham til Afdelingerne, men det har jeg ikke gjort; thi det er Noget, der maa blive det ærede Medlems egen Sag, men jeg henviste det ærede Medlem til at lade de Folk, der havde Noget at klage over, gaa til Afdelingerne. Først maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem sagde, at det ikke kunde nytte at gaa til den paagjældende Kapitain, da er det ikke Afdelingen. Afdelingen er Kapitainens Foresatte, nemlig Bataillon, og det var til den, at de Paagjældende skulde gaa, og ikke til den Mand, som har gjort det, der klages over; thi det kan ikke nytte. Naar det ærede Medlem talte om den Skygge, som jeg havde kastet paa ham ved at omtale Spionssystemet, da har jeg ikke sigtet til ham ved, hvad jeg sagde. Hvorfor jeg adresserede det til ham, er ganske simpelt, fordi han er den, der i de senere Aar netop har reist denne Sag og derfor staaer overfor dem, der ellers give sig af med den, med en vis Autoritet saaledes, at hvis det ærede Medlem sagde til disse Folk — hvem det nu er; jeg veed det ikke — den Veie at gaa ad er ueheldig, det nytter ikke, saa tror jeg, netop fordi det ærede Medlem har en saa stor Autoritet paa det Omraade, at man vilde følge ham. Det var ikke, fordi jeg vilde beslyde det ærede Medlem for at være Spion, jeg har ikke hørt